

РЕШЕНИЕ

№ 4265

гр. София, 27.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4451** по описа за **2023** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63, пр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по жалба на „Електроразпределение юг“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] срещу Решение от 28.03.2023г. по НАХД № 15867/2022г., постановено от Софийски районен съд, НО, 8-ми състав, с което се потвърждава предупреждение № П-1/20.07.2022г., издадено от Председателя на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/.

Релевираните касационни основания се субсумират в доводите, че атакуваният съдебен акт е неправилен, като постановен в нарушение на закона и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Твърди се, че неправилно са посочени законовите разпоредби, които се твърди, че са нарушение, както и, че неправилно е посочена датата, на която е извършено нарушението. Поддържа се също така, че първоинстанционния съд е постановил съдебния акт при липса на мотиви, без да обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните. Излагат се и доводи за нищожност на издаденото предупреждение. Моли решението на районния съд да бъде отменено, а предупреждението да бъде обявено за нищожно, а в условията на евентуалност предупреждението да бъде отменено. Претендира разноси и за двете инстанции. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Депозирано е становище от 20.06.2023г., в което се поддържа касационната жалба и се претендира присъждане на разноски за двете инстанции.

Ответникът - Председател на Комисията за енергийно и водно регулиране, се представлява от процесуален представител юрк. Н., който оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Моника Малинова, дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, X.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

Б. Т. е подал заявление на 19.04.2021г. за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа „Б.“ (Ф. „Б.“) с инсталирана мощност 30К W, предвидена за изграждане в УПИ VI-443, кв. 60 в землището на [населено място], общ. Р., обл. П.. „Електроразпределение Юг“ ЕАД е изпратило на Б. Т. писмо с изх. № 20354 от 07.05.2021г, с което го е уведомило за непълнота в представените със заявлението от 19.04.2021г. документи.

Като не е уведомило писмено до 26.04.2021г. за непълнота на представените със заявлението от 19.04.2021г. за присъединяване на Ф. "Електроразпределение Юг" ЕАД е нарушило чл. 88, ал. 5 от Наредба № 6, с което е осъществило състава на чл. 206, ал. 1 от ЗЕ.

За констатираното е съставен Акт № Е-КРС-1 от 18.03.2022г. въз основа на който било издадено обжалваното предупреждение.

С обжалваното решение СРС е потвърдил предупреждението. За да постанови своя съдебен акт, въззивният съд е събрал необходимите доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато нарушение на процесуалните права и процесното предупреждение съответства на материалния закон.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 8-ми състав е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Решението е правилно.

Обосновано районният съд е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Нарушението е описано с всички съставомерни признаци. Събраните по делото доказателства обосновават правните изводи на Съда за установеност на деянието, за което е наложена спорната имуществена санкция.

По възражението за нищожност на административният акт във връзка с решение на

Конституционния съд № 8/21.07.2022 г. по КД № 4/2022 г., обн. в ДВ бр. 58 от 2022г., че е подписан от некомпетентен орган, съдът намира следното:

За да се осъществи предназначението на контрола за конституционност, институционализиран в производството пред Конституционния съд по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията - да осигури върховенството на Конституцията, ненормативните правни актове - закони във формален смисъл, решения на Народното събрание и укази на президента - които са обявени за противоконституционни, са невалидни от момента на приемането или издаването им. Действието назад във времето на решенията на Конституционния съд за обявяване на противоконституционност поставя въпроса за съхраняване на правната сигурност като конституционно значима ценност.

В този случай решението на Конституционния съд не застрашава правната сигурност, защото има действие само по отношение на преките последиците на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони. Последните не са правни последици на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и поради това не се обхващат от действието назад във времето на решението за противоконституционност.

Обявената противоконституционност на ненормативен акт би могла да постави редица въпроси, чието разрешаване е от компетентността на органа, постановил акта. До уреждането им, при наличие на правен спор тези въпроси се решават от съдилищата съобразно Конституцията, принципите и правилата на съответното отраслово право.

От посочените мотиви на Конституционния съд в КД № 5/2019 г., обн. в ДВ бр. 42 от 12 май 2020 г., става ясно, че правните последици на Решение на Конституционния съд не засягат валидността на предупреждение № П-1/20.07.2022г., като въведените в жалбата оплаквания за нищожност, се явяват неоснователни.

Правилен е изводът на СРС относно приложението на административно-наказателната разпоредба на чл.206, ал.1 ЗЕ, която предвижда имуществена отговорност за енергийно предприятие, което наруши разпоредби на закона, на подзаконови нормативни актове по прилагането му или на условията на издадената му лицензия. Разпоредбата на чл. 88, ал. 5 от Наредба № 6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи /Наредба № 6/ вмениява задължение на операторът на разпределителната мрежа, когато представените информация и документи са непълни или не отговарят на изискванията на наредбата, писмено да уведомява лицето, подало искането, в 7-дневен срок от постъпване на искането. Квалификацията на процесното нарушение съответства на тази хипотеза.

Неоснователни се явяват възраженията за неправилно определена дата на извършване на нарушението. При състав на нарушение, който обявява бездействието в определен срок за наказуемо деяние, изтичането на срока е последното съставомерно фактическо обстоятелство, от чието настъпване зависи правната квалификация на бездействието, осъществено в рамките на този период, като правонарушение и поведението, дори да продължава се счита за завършено. Срокът изтича в последната минута от последния му ден, поради което в този момент е извършено деянието, и се е сбъднало всичко необходимо за идеалното засягане на установения ред на държавно управление. Следователно извършването на длъжното действие до последния ден на срока е

фактическия въпрос, от който зависи отговора на правния - има ли основание за налагане на административно наказание. Ето защо с отправянето на обвинение, че дружеството не е изпратило уведомление за отстраняване на нередовността до последния ден на срока, включително тоест бездействало е в съставомерните времеви рамки, е гарантирано правото му да се защити като ангажира доказателства за противното-изпълнило е задължението си до изтичане на срока. Ангажирането на доказателства за изпълнение на задължението в следващ момент, няма способността да отрече съставомерността на бездействието в установения от нормата срок, което деяние е обявено за наказуемо. Описани са всички времеви и пространствени предели на обективните съставомерни елементи от общата административно наказателна разпоредба на чл. 206, ал. 1 от ЗЕ вр. с чл. 88, ал. 5 от Наредба № 6, поради което е изпълнено и изискването за съответно на чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН обвинение, а пропускането да се посочи изрично, че на следващия ден вече е изтекъл срока, след като е посочено, че той тече до 26.04.2021 г. включително, но лицето е бездействало до неговия край, не пречи на правото на защита. Вярно са определени обективните признаци на чл. 88, ал. 5 от Наредба № 6.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевантите с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на ДИТ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.03.2023г. по НАХД № 15867/2022г., постановено от Софийски районен съд, НО, 8-ми състав

ОСЪЖДА „Електроразпределение юг“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати в полза Комисията за енергийно и водно регулиране, сумата от 80 / осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

